

Any II

Janer de 1913

N.º 3

EL TEATRE DELS

BOVILLETI MENSUAL

destinat a la difusió y propaganda de la literatura y l' teatre pera noys.

Se reparteix profusa y gratuitament, enviantse a qui ho demani

DIRECCIÓ: MAJOR 35 - LLEIDA

NOSTRES AUTORS

EMILI SERRAT BANQUELLS

NOTABLE POETA CATALÁ

COLABORADOR DE NOSTRA REVISTA

MORT EN DESEMBRE DEL ANY PASSAT

Contestant demandes

Ab motiu de la publicació del nombre primer d'aquesta Revista, han segut moltes les personnes, que, desitjant patrocinar aquesta empresa, per la noblesa de fins que la guia, ens han preguntat de quina manera podien proporcionar sa ajuda, principalment material o pecuniaria, a nostra obra, ja que en el paragraf titolat «Medis» del *Pòrtich* del primer número, no s' explicava suficient ni detalladament.

Pera contestar aquestes demandes, que verament ens honren, anem a donar un lleuger boscueig dels articles del Reglament de nostra Associació, que parlen dels socis y quotes, sens perjudici de donarlo a coneixe al públich un altre dia en tota sa integritat.

Componen l'Associació pera'l foment del «Teatre d'Infants» dues menes de socis: actius y protectors.

Socis actius solsament poden serho els noys o noyes que no passin dels 15 o 16 anys, y satisfán mensualment la quota de 25 céntims, pera ajudar als gastos de la societat. Aquets socis, que son els que formenel cos del'Associació, son els qui reben directament els beneficis de la mateixa, donchs, en primer lloch, se 'ls hi entreguen els exemplars que demanin del «Botletí», y, ademés, tenen dret a assistir gratuitament a totes les funcions y vetllades que s' organissin, a matricularse en l' Acadèmia de Declamació—que proximament s' ha de crear—, poden formar part de la secció dramàtica infantil, poden prendre part en totes les festes que 's donguin y disfrutar en general de tots els privilegis a que la societat pogui donar ocasió. Indistintament poden ser socis actius els noys y noyes.

Se dona 'l nom de Socis protectors a totes les personnes majors—o que no siguin nens y nenes—que volguin afavorir aquesta empresa. Com que es nostre desitj que aquesta protecció poguin donárnosla personnes de totes les posicions socials, no es fixa, sinó lliure, la quota que aquets socis satisfán mensualment, essent el mínimum de 50 céntims.

Per lotant, tots els que vulguin protegir aquesta obra, poden inscriurê's en calitat de socis protectors, abonant la quota mensual que estigui més en relació ab sa bona voluntat y medis.

Els protectors disfruten també pera sí mateixos o pera sos fills o germans, de iguals drets que 'ls socis actius, tenintse en compte sempre la seva opinió pera tots èls assumptes importants de la societat.

Poden inscriurê's en aquest ordre les senyores, els joves y les dames y senyors, encara que

tinguin fills, als qui poden també inscriure com a socis actius.

Les personnes que resideixin fora d' aquesta localitat poden ingressar també en cada un dels respectius grups, fent constar sa residència, al sol·licitar l' admisió.

Pera solicitar l' ingrés en la societat hem fet imprimir unes fulles, les quals, una vegada plenes, poden colocarse en el nostre bussó, o entregarse en la Direcció d' aquest «Bolletí».

Confiém que tots nostres amichs no deixaran d' omplir una d' aquestes fulles y farán omplirne d' altres; per lo que 'ls avencém mercés.

MARGINAL

La nit dels Reys

En l' adolescència, el recort de la nit de Reys es una de les memoracions més agradooses, més belles, més sutils, quelcom aixís com l' emoció que produeix el contemplar unes flors marcides, retrovades, après de molt temps, entre 'ls fulls d' un llibre de text.

Per això, a son recort d' ensomni, vull adreçar avuy aquestes ratlles.

Oh, nit benehida y felís, prometedora d' afalachs!, entre un miler de remors vagues, batega en tú l' esperança. Com ta llum no n' hi ha d'altra, car es la llum de l' argentada lluna la que en tú inonda tots els àmbits de la terra, la que disipa la boyrina que devallava a enmantellar ab son cendat totes les coses.

Perque en les claríssimes por talades desapareixen els núvols fets a trossos, y en sos crestalls ablaurats s' extremeixen, poruchs, tots els estels que envolten el blau setial en que 's reposa fastuosament la lluna, emvolcallada en una glassa d' argent.

En tú, oh, nit maravellosa, els estels son les llànties que pengen en el palau del amor y de l' il·lusió, son les llums oscilantes què donen una claror incerta a les escenes galants y als quadres infantins. Ells son les contigues que 's perderen d' ignorats trovadors, son els reflexes velats dels ulls angustiosos que s' aixequen fins al cel, darrera els fills adorats que eren amors y eren conçols; son guspires despreses del incendi que esclatá quan el sol besá per darrera volta als núvols extesos devant-seu; son ànimés que, en les albades, per no

apaybagar ses lluissors, s' envolaren darrera 'l cel. Son les flors més preuades dels divinals jardins.

Oh, asserenada nit de Janer! Ets tota plena d' estels; el teu encant es misteriós, tes llums esboernen les penes y los ventijols assequen els planys dels homes.

Quants desitos s' agiten, oh, nit dels Reys, en ton felís reyalme, coronat d' esperances! Quants ensomnis bateguen sota ton cel estel lat!

Els infants, els tendres infants rossos que tenen sobre els ulls com una boyrina d' ensomni, entre plorosos y alegroys, vetllen, poruchs, creyent sempre escoltar les passes acompanyades dels Reys magnanims, dels Reys dadivosos, d' aquells emperayres de barbes florides.

Son tres els Reys: l' un es blanch, com el pa de les hosties, porta una barba llarga y blanca y un mantell albíssim; l' altre es ros, d' ulls serens y ab mantell d' escarlata; y 'l terç, de negre rostre africá, d' ulls brillants, porta un mantell grisench, sota 'l que s' hi aculleix tothom.

Y 'ls infants veuen ab sa imaginació aquella reyal cavalcada, atravessant aquelles terres d' un encant primitiu ab la gracia dels paysatges evangélichs... Tot es blanch. Cau la neu y un aire fred vola silenciosament sobre 'ls camps.

Es la nit dels Reys. Els nins vetllen, esperant que 'ls bons Reys els omplenaran de joguines y lleminatedures les sabates que en la nit avans posaren al balcó o a la finestra, y les mares vetllen, boy fent la felicitat de ses afollides criatures.

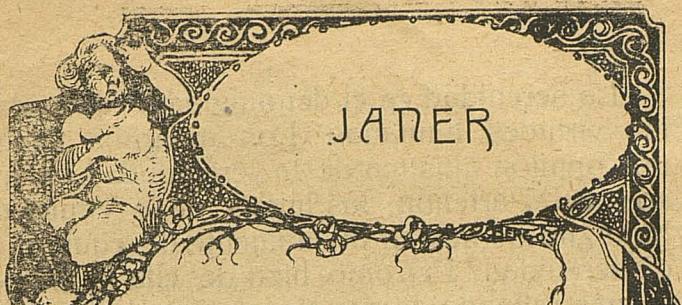
Vetllen les nostàlgiques doncelles que esperen novells amors y vetllen els vellets inquietos que, en les dolces emocions dels infants, veuen reflexes de ses perdudes jovensanes il·lusions.

Es la nit dels Reys.. Els infants tenen una alegría llumenosa, com la del sol en l' aire de la matinada, y la seva ànima, que guayta en la portallada de sos llavis, es una llum clara y ferma, com una pedra de crestall...

Els infants somnien y en sos somnis, interromputs moltes voltes, veuen la reyal cavalcada, a la llum d' un estel, atravessant el mon sencer ab sa càrrega de ventures, missatjers d' alegries... y 'ls Reys magnanims, de barbes florides, fan via vers a les orientals regions, portant,—en la nit serena que acreixia aquell ensomni—, entre ses robes de pòrpra, una gracia de rosada y un baptisme de lluna...

EL PRINCEP BLAU.

JANER

Dorm, fillet meu...
Per la senyal de la Santa Creu..

El meu reietó
digues la oració:
«Angel de la Guarda,
dolsa companyía.
mai no 'm desamparis
de nit ni de dia».

Ha sortit en l' Orïent
una estrella resplendent
que a los Reis els fa de guia;
hi ha 'l Rei blanch, sempre estimat,
n' hi ha un ros com el blat
y un que sembla que fos nat
en terrers de Moreria,

Si tú, fill, ets bon minyó,
t' omplirán ben bé 'l balcó
de joguines desitjades;
prò si fossis malcreient
no trobarás Reis d' Orïent
ni les coses regalades.

Resa, resa, dols infant,
y viu tú sempre estimant
als bons Reis que t' porten coses
tant boniques, tant hermoses;
que bé prou te farás gran
y els homes t' ofrenarán
unes coses doloroses.

PERE SALOM Y MORERA.

Terrassa 1913.

El autor

La serenidad es el denominador de todas las virtudes humanas. Los antiguos tenían una opinión altísima de la serenidad. Los frisos del Partenon, las líneas de la Venus de Milo ¿no os hablan divinamente de equilibrio, de serenidad? Petronio hizo de ella la última, la más refinada de sus elegancias. Fué la agonía de los mártires y de los héroes. El autor puede ostentarla como una ejecutoria. Si alguna vez os habla de su inquietud, observaréis que ha podido referirse a una sutil inquietud cerebral que solo agita a los hombres de gran coeficiente mental. Y esa inquietud, no es más que un destello de la serenidad, antorcha perenne encendida por Dios en la cumbre del Intelecto.

De la serenidad se deduce la independencia. Un águila con las alas rotas, puede ser juguete de comadrejas. El autor ama su independencia, ama sus alas. ¿No sentís una sólida, una maciza admiración hacia el autor que frente a los convencionalismos proclama reciamente su independencia, como un valor ideal que aleja a los cotizadores del Arte? El autor ha sido héroe de su independencia. Para él toda la gloria porque supo vencer. Y supo algo más que vencer: olvidar.

Todos teneis amigos. Entre ellos habrá alguno de carácter entero y fuerte. Cuando sentís una pesadumbre, ese amigo no se entristece. Os distrae con alguna ocurrencia, con alguna cuchufleta. Tal vez contesta a vuestras quejas con alardes de mal humor. Sin embargo, el amigo con sus pretendidos desaires, os demuestra que no quiere poneros en el trance de merecer su compasión, que os humilla. El autor ecuánime, el autor independiente, es como vuestro amigo. Os presenta la ironía, esa divina orquídea que cultivaron Juvenal, el Aretino, Cervantes y Shakespeare, pero la flor ha nacido de un capullo de ternura.

FELIPE ALAIZ.

Avuy Pigmeu vé fet un Jeremies. Les penes, contades, sembla que no apenin tant, y per aixó, bons nanets, vos en contare tot un rengle.

Donchs, veusaqui que una vegada, caminant, caminant, vaig arribar a una ciutat gran, molt gran, y encara ho semblava més, perque era aixis, tota llargueruda, ajassada als peus d' una montanyeta que lluia per capell una monumental església de la que eixia un cloquer que, soperb y atrevit, m' apar volia endinsarse al cel, tal volta pera veure com estava fet; y cosa estranya!, aquesta església estava tota voltada de muralles; pera entrar a la ciutat se passava per un pont nou de trinca, esbelt y hermos que salvava un riu, quines verdoses aygues mandrosament petonejaven les simètricament tallades pilastres que l' sostenien. Oh! Que n' es de belltot aixó! Si serà una ciutat encantada, com les que 's troven al teu país, anava jo pensant.

Al entrar al clos de la població, vaig ferho per una arcada, quina primera alenada va taparme 'ls sentits de la olorota que s' hi flayrava, talment com si fos el lloch destinat a anarhi a fer tothom... un riu. Malo, Pigmeu, sembla que l' Inferior no correspon pas a la fatxada, pero, endavant, ara ja hi som. Passo un boci de carrer, giro a la dreta, y 'm trovo en una plassa gran, molt gran y jo m' esplayo en enlayrats pensaments, creyentme que tot ho he de trovar gran. Jo, naturalment, deixantme portar de la meva seba, lo primer que vaig fer, fou encararme ab qui primer se 'm posà al devant, que fou una dona, y li pregunto:—Mestressa, que fariau el favor d' ensenyarme ahont fan comedia?—Bay! (me contesta tota irada y mirantme ab dos ulls que talment semblaven dues pilotes de *foot-ball*) Heu vist aqui, tant menut! y tú, xiquet, vols anar a la comedia?—Ay! y qué, té aixó de particular? (Afegia jo ab uns ulls encara més grossos que aquelles pilotes) M' hi vol ensenyar o que? perque, sino, ja ho trovaré tot sol.—Té, té; ves seguint al dret, y, al entrar en aquell carrer tant estret, a la tercera o quarta porta, a ma dreta; no 't pots pas errar, perque ja sentirás desde l' carrer les castanyoles.

Malo, Pigmeu. Comedia ab castanyoles? No sé pas si farém carrera... y tat dit, tal fet, Se devia equivocar aquella dona, perque allí no n' hi feyen de comedia. Jo no més hi vaig veure una dona que demunt d' un empostissat les hi recargolava qu' era un gust, ensenyant les formes de desde una mica més amunt dels genolls, fins als peus. Y estava plé.

Surto y, al ser a la mateixa plassa, me dirigeixo a un grupu de jovent, no dubtant que tractantse d' element jove, per forsa havien d' estar al corrent de les manifestacions del art.—Bones tardes, joves: que podrien indicarme un lloch ahont féssin comedia, però comedia (vaig afeirghi, tot escamat) comedia d' artistes?—Oh! per artistes aqui devant mateix; y que son de *chipén*.—*Vaya la órdiga*, crida un altre, y un tercer *asaura*...—Bo, per mi que aquets xicots tenen alguna cosa espafllada.—y mentres pensava aixó me dirigeixo vers ahont m' havien guiat, y tot baixant unes escales, ja sento un altre espeluch de castanyoles que feya fredat. Jo que si, giro cúa en redó. Ah! y estava també plé,

Ja torno a ser a la gran plassa y mitj esma-perdut per no saver a qui dirigirme que no tingüés ganes de rifar-sem, quan tot d' una s' encerta a passar un senyor, ab cara de molt acienciat, a qui escometo.—Dispensi; tindrria l' amabilitat d' ensenyarme algún teatre, hont fessin comedia?—No ho sé jo aixó de les comedies, que no 'm moch may de casa (me respon tot mal humorat); però potser t' ho dirán allí, perque 'm sembla que avans n' hi feyen.

Cap allí, donchs, falta gent; passo per una entrada d' escala, obro una porta folrada de bayeta verda y 'm trobo ab uns quants joves fent caramboles.—Qu' es aquí que fan comedia?—N' hi feyen, però com que varen arribar a un punt en que no més l' haviei de fer pera les cadires, ho varen deixar corre.

—*Malo, malo, malo.*—Pigmeu; anemsen cap a un altre indret, a veure si per fí trovarém art, anava jo mormollant, y en aquell moment, en que pasava per sota d' unes voltes, vaig reanimarme al sentir les armoniose cadenies d' un Boston executat per una orquestra.—Que potser fan comedia aqui dintre? pregunto a un senyör plantat a la porta d' ahont sortien aquelles armonies.—No; aqui ballen, abaix, al soterrani—Oh! Com que veig també una pissarra que diu «Programa para hoy»?—Aixo es del cine.—Y qué es aixó de cine?—Doncs... comedia a les fosques.—Per tot te deixo, dich jo, aquesta es la meva.

Entro, trech el cap, y efectivament, el saló estava fosch com la gola d' un llop y allá, a un extrém, hi havia colcat un llensol en que s' hi veia passar gent que acciona va desaforadament, ab gestes grollers, sense vida, sense ànima. Prompte vaig tenirne prou. Aquell senyor va informarme a mitjies; podia haver dit a les fosques y a la muda. Plé també.

Tiro per avall, me fixo en una entrada molt enllumenada y veig una pissarra de cine; més per avall, igual; encara més avall, també; al devant també y ab empentes y trompades per entrarhi.

Entornemsen, Pigmeu?

Aixó anava a fer, quan me fixo en que a la meytat d' un carrer travesser, costerut y pedregós com un camí de cabres, sortia de la fatxada d' una casa nova un fanal fet ab vidres de colors, formant lletres que ara encara no se pas que hi deyen. Carrer amunt, pregunto si fan comedia y 'm diuen que sí y de la bona; cap dins y... bo... ja hi torném a ser: una dona, dalt d' un empostissat, ataviada ab indumentaria llampanta y ensenyant coses que mellor estan amagadas, n' hi cantava una, ab una llengua que no era pas la nostra, perque jo no hi vaig entendre una paraula; pero vaja, si la cantada corresponia a la presentació, no't dich tinya. Plé? Ves si ho estava, que vàlgali a Pigmeu que per butaca ne te prou ab una copa girada boca per avall, o sinó...

Surto més desilusionat que no hi vaig entrar, pera marxar definitivament d' aquella ciutat en la que tenien del art un concepte tan especial. Mes tampoch aquesta vegada ho vaig realisar, perqué volgué la casualitat que fes amistat ab un marreich qui va oferir-se a portarme als llochs hont verdaderament s' hi feya teatre. Efectivament, s' hi feya teatre, però art!... A l' un, hi representaven una sarsuela que saltava a la vista, no era escrita ab altre intent que 'l de ridiculisar y molestar al modo de sentir de molta gent, y si aixó hi afegiu una execució apallassada, compendréu lo deliciós que havia de ser; a l' altre, no s'hi podia alabar res; a un altre vaig tenir ocasió d' observar

aptituds y condicions pera ferne d' art, però, ay!, aquella mania de representar obres de llenguatje different al propi, ho desmereixia tot; a un altre...

Pigmeu, a grans gambades, fugí de la ciutat gran, molt gran, no pogueren acabar d' entendre quin concepte te format del art aquella mena de gent que 'l creu manifestat en les nuses d' una dona, en projeccions mecàniques y en representacions teatrals de discutible gust literari, discutible execució, mal estudiades, pitjor vestides y presentades...

Fum, fum, fum...

PIGMEU

Secció femenina

COS DE REDACCIÓ

DIRECTORA:

Francesca Gómez y Gómez

REDACTORAS:

Natalia Cantí.
Agapita Ciutat.
Antonia Jimenez.
Carme Morante.
Angela Pleyán.
Julia Riera.
Lluisa Rosuero.
Maria Targa.

SECRETARIA DE REDACCIÓ;

Esperansa Serra.

Aclaració previa

Jo 'm guardaré pla bé d' afirmar ni negar si als païssos cultes que han obert de temps les portes als ayres de la modernitat, ocorreix lo que aquí, car no he posat may el peu en terra extrangera; però en quant atany a la nostra Espanya, si que pot afirmarse categòricament sense temor d' esser razonablement desmentida

Me refereixo al concepte despectiu que en la nostra societat mereix la professió d' actriu lírica o dramàtica, encara que sia en el ver y alt sentit de la paraula. En general, es apreciada aquesta

noble professió com a impropia d' una persona com cal y que s' estími.

Si es aixís, donchs, y aquesta nostra revista va encaminada principalment a realisar de manera práctica y positiva el teatre pera infants, es a dir, projectant donar inclús representacions d' obres escullides en les que hi prenguin part infants d' abdós sexes, fent d' aquesta mena d' esbarjo, com si'n diguessim una extensió pedagógica ahont les petites aficionades aprenguin formes y conceptes que han de servilshi a ultransa d' aplicació en el seu futur tracte social; hi ha avans que tot, la necessitat absoluta y innegable de dir clarament, si la intervenció de la dona en el veritable teatre es o no es correcta, es o no es lloable y beneficiosa pera la propia cultura y pera la general ilustració y sense ofensa pera la més exticta moral.

Si no fos aixís, si la nostra empresa sigués directa o indirectament perillosa pels infants—les nenes especialment—, ens hauriem enganyat y mal podriem esperar veure realisat el noble y altruista fi que 'ns guía a totes les quines colaborem a l' obra d' *EL TEATRE DELS INFANTS*.

Jo brindo, donchs, la qüestió, que considero de suprema importància en aquets moments en que aném a empendre la tasca, a la erudita Directora d' aquesta secció femenina y a les ilustrades companyes redactores de la mateixa, a fi de que si es possible—com crech—desvirtúin l' equivoc, elles que, per sa extensa cultura, podrán ferho ab abundància de rahons y més brillantment.

ANGELA PLEYAN.

DE COLABORACIÓ

Los ahorros de Juanito

Era Juanito un hermoso niño de seis años, hijo de una familia regularmente acomodada, el cual, con sus infantiles gracias, constituía el encanto de sus padres.

No era travieso; iba a la escuela y aprovechaba las lecciones del maestro, llevándose siempre los primeros premios por su aplicación.

Sus buenos padres le daban de vez en cuando algún dinero para fomentar en él la inclinación al ahorro y para saber, en el día de mañana, distribuirlo convenientemente.

Juanito había llegado a reunir diez pesetas. ¿Cómo se las gastaría?

Un día pasando por la calle, vió en los escaparates de una tienda, unos libros muy bonitos en cuya cubierta se leía: «Cuentos morales para niños»; se vendían al precio de 2'50 pesetas y adquirió dos ejemplares.

Había gastado un duro, y qué iba a hacer con el otro?

A los pocos días, su buena mamá, al verlo tan enfrascado en su lectura, le preguntó:

—¿Qué lees, hijo mío?

El niño enséñole el libro, diciendo:

—Mira, mamá. He gastado cinco pesetas en comprar estos hermosos libros que enseñan cosas muy buenas.

—Muy bien hecho, hijo mío; pero las otras cinco ¿en qué las has empleado?

El niño bajó la cabeza y dos ardientes lágrimas se desprendieron de sus ojos al tiempo que decía:

—Te acuerdas, mamá, de Ramón, aquel niño tan pobre que venía a la escuela?

—Le recuerdo. ¿Qué ha sido de él?

—Hace muchos días que no le había visto—replicó Juanito—cuando ayer le encontré por la calle, llorando a lágrima viva. ¿Qué tienes?—le pregunté; ¡Ay!—contestó él, muy emocionado.—Mi mamá está enferma, muy enferma; creo que se va a morir. El médico nos ha recetado una medicina que vale un duro, y, como somos tan pobres, no podemos comprarla. Y se morirá, se morirá—dijo Ramón, rompiendo a llorar amargamente. Entonces yo, creyendo que no podía emplear mi dinero en otra cosa mejor que en aliviar esa desgracia, entregué el duro a Ramón, para comprar la medicina. ¿He hecho bien, mamá?

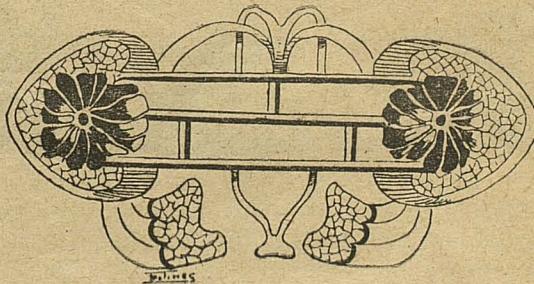
Ella, por toda contestación, abrazó a su hijo, colmóndole de caricias, diciendo:

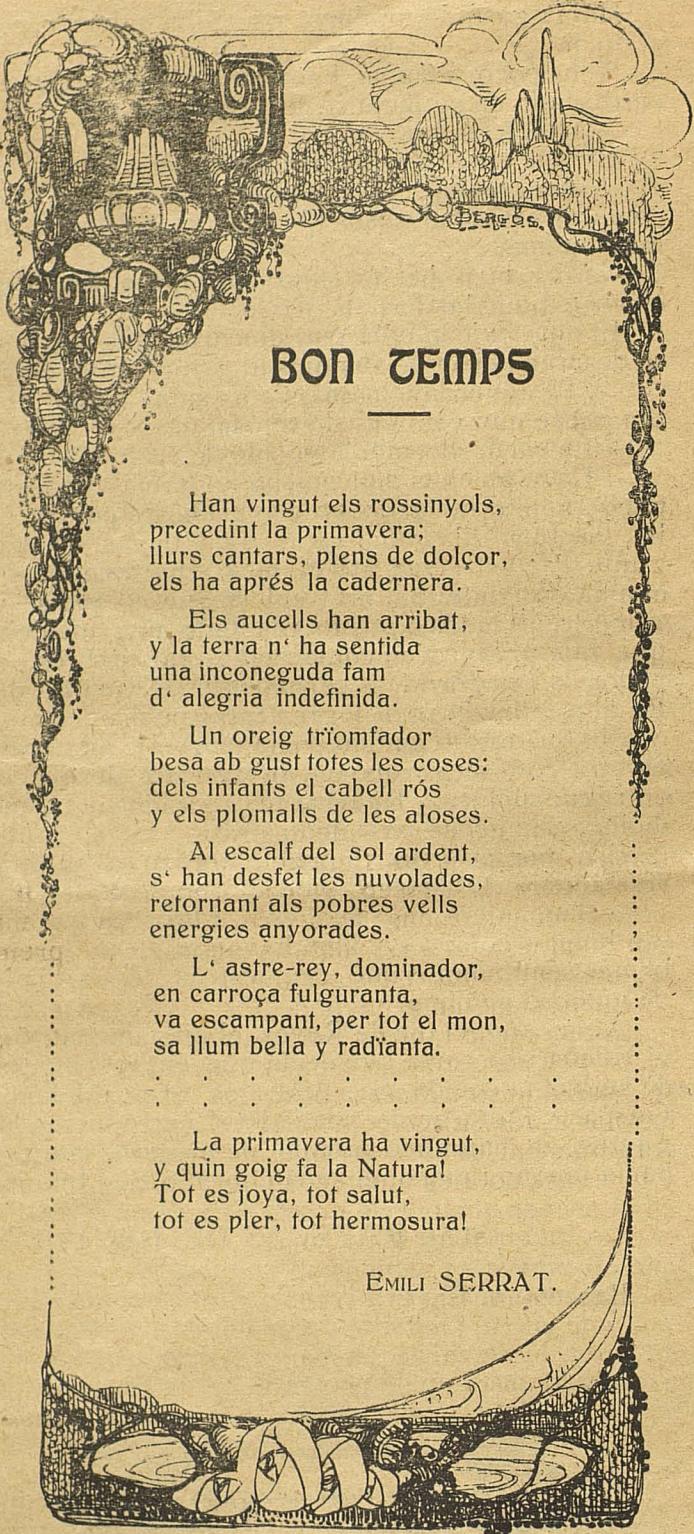
—Bien hayan, hijo mío, esos libros que te dan tan buenos consejos y bien hayan también los sublimes sentimientos que demuestras de caridad y de amor al prójimo.

Aquel año, el día de Reyes, el niño encontró en el balcón una carta que decía que en recompensa de su buena acción, SS. MM. los Sres. Melchor, Gaspar y Baltasar, le regalaban, entre otros juguetes, un magnífico caballo de madera, que era, hacía mucho tiempo, el sueño dorado de Juanito.

PILAR RAFECAS DE JORDÁN.

Barcelona, Enero 1913.

BON TEMPS

Han vingut els rossinyols,
precedint la primavera;
llurs cantars, plens de dolçor,
els ha aprés la cadernera.

Els aucells han arribat,
y la terra n' ha sentida
una inconeguda fam
d' alegria indefinida.

Un oreig triomfador
besa ab gust totes les coses:
dels infants el cabell rós
y els plomalls de les aloses.

Al escalf del sol ardent,
s' han des fet les nuvolades,
re tornant als pobres vells
energies anyorades.

L' astre-rey, dominador,
en carroça fulguranta,
va escampant, per tot el mon,
sa llum bella y radianta.

La primavera ha vingut,
y quin goig fa la Natura!
Tot es joya, tot salut,
tot es pler, tot hermosura!

EMILI SERRAT.

NOSTRES AUTORS

E. Serrat Banquells.

Ens toca avuy—y ab ver sentiment ho fem— dedicar un recort eixit del fons de l'ânsa, en vers el nostre malaguanyat amich, el notable poeta D. Emili Serrat Banquells, quin retrat ocupa la portada d' aquest nombre.

Quan menys ho pensávem, el mes prop passat de Decembre, la mort assoladora sorprengué al nostre amich, en el ple camp de sos llorers, quan el seu nom era repetit en tots els certámens y en tots els Jochs florals.

En Emili Serrat Banquells era un poeta de tot cor. Pertanyia a la nissaga dels vells poetes que tant excelsaren la llengua y la literatura catalanes en el nostre Renaixement. Era fill del Empordá, y com a bon empordanés cantava sempre la seva terra ab verdader amor y gran inspiració.

El seu nom,— no tant coneget pels escriptors novells, com se mereixia, y indegudament oblidat pels vells poetes,— ha resonat infinitat de voltes en els torneigs literaris de nostra terra, en els que sempre obtenia nous llorers. L' any 1902, essent Mantenedor D. Josep Roca, obtingué la flor natural en els Jochs florals de Lleyda, y recentment, en els del any passat s' endugué un premi per una bellíssima poesía.

Encara que no s' havia dedicat especialment al teatre, y per lo tant no escrigué rés pera 'l d' infants, bell punt tingué esment de nostra empresa, se posà a nostre costat, lloant la tasca y prometentnos ajudar ab sa col·laboració, haventnos enviat pera publicarles successivament quiscunes sentides y boniques poesies una de les quals fou insertada en el primer nombre de nostra Revista y una altra d' elles va en el present, junt ab aquest petit recort que ofrenem a sa memòria.

La seva missió era l' ensenyansa, contantse 'l seu nom entre l' nombre de professors que a tant alt grau la elevaren en nostra terra. A sa mort, exercia aquesta noble professió en un poblet de la província de Girona, desde ahont, pacientment, quotidianament trevallava y rendia son tribut a les lletres catalanes.

Ab la mort den Serrat Banquells, han perdut la pedagogia un estimable professor, la literatura regional un ver aymador y un productor notable, els Jochs florals un de sos més fervents concorrents y nostra Revista un amich entusiasta y un col·laborador valiosíssim.

Riposi en pau el poeta català.

Presents de Reys

Una nova, interessant y agradable, hem de comunicar als nostres petits y estimats llegidors.

El dia 6 del corrent mes, com tots sabrán ben bé, se celebrá la diada dels Reys, la festa dels infants per autonomasia. En aytal diada, com es costum dels altres anys, els Reys d' Orient, molt dematiñet, vingueren a nostra ciutat para portar als nens y nenes que havien estat bons, les joguines y lleminatedures en recompensa. Pero enguany, S. S. M. M. que coneixien ja la nostra Revista y savien ahont tenim la redacció, no vulgueren marxar vers a llunyes terres, sense havernos fet una visiteta y adressat un saludo.

Com a recort d' aquesta salutació y d' aquesta visita, deixaren en nostra casa tres objectes, ab l' encarrech exprés de que fossin entregats als tres més bons y més aixerits de nostres petits llegidors o llegidores.

Emperò, com pera nosaltres, tots el nostres llegidorets son bons y macos, y tots ens son igualment simpàtichs, ens trovavem en un verdader conflicte, havent decidit repartir el *Present de Reys*, per medi d' un sorteig entre nostres lectors.

A aquest fi, tots els exemplars d' aquest nombre tercer portarán un número, al finir el text, demunt del peu d' impremta. Aquets números son els que servirán pera 'l sorteig, el qual se verificarà un dia del mes vinent, en nostra redacció, devant del Director, redactors, senyoretes de la Secció femenina y amichs de la casa.

Una vegada verificat el sorteig, se farán saver els números agraciats, exposantlos en les cases hont s' entrega la Revista, constant en el número de Febrer. Els agraciats podrán passar o enviar, quan vulguin, a recullir en nostra redacció els presents ab que la sort els hagi afavorit, presentant el corresponent exemplar.

Els tres presents, objecte del sorteig, son els que segueixen:

1.ª sort.—*Una magnífica capsa de dolsos*, de les anomenades «anguiles», al que posseeixi l' exemplar que porti el número igual al primer que surti premiat.

2.ª sort.—*Una capsa de pintures*, si el agraciat es un noy; o *una capsa de labors*, de les dites «necesser», si es una noya, al segon número.

y 3.ª sort.—*Un hermos llibre de contes*, en catala o castellá, a gust del agraciat, al posseidor del exemplar que porti el tercer número.

Els exemplars se repartirán de la mateixa manera que s' ha fet fins ara, reservantse als socis actius y protectors el corresponent número d' exemplars.

En el cas de sortir agraciad algún llegidor de fora, podrà fer recullir pel recader, l' objecte que li correspongi.

En el nombre de Febrer donarém compte de les persones agraciades, si 'n tenim coneixement.

Y ara, fins d' aquí pochs dies. Aveyám qui de vosaltres, bons amiguets, s' endurá el *Present dels Reys*.

NOTES

Aquesta Revista s' entrega gratuitament a tothom qui la demani, en els següents llocs:

A LLEVDA: En la Redacció, carrer Major, 35.—En la Llibrería del Sr. Abadal (carrer Major) y en la del Sr. Urriza (carrer de Cavallers).

A BARCELONA: En la Redacció d' «En Patufet» (Cardenal Casañas, 4), en la d' «Els Follets» (Passeig de S. Joan, 45) y en la llibrería de D. Josep Agustí (Elisabets, 4).

A TARRAGONA: En la llibrería de D. Josep Dalmau Carles.

A GIRONA: En la llibrería de D. Francisco Granell, (carrer de l' Unió, 30.).

■ ■

Han sigut proposats y admesos, com a socis actius, en nostra Associació, les nenes Ramona Serret y Pepeta Puig y 'ls noys Lluís Farrús, Lluís Esteve, Ramón Urriza, Ramón Salas, Isidret Canals, Peret Solé, Francisco Broto, Máximo Gimeno, Mariano Durán, Joseph Rexach, Joseph Calzada, Francesch Artigas, Manel Fonta, Anton Baró, Manel Florensa y Pelayo Filella.

En els noms vinents anirém donant compte dels socis actius que vagin ingressant.

■ ■

S' han ofert galantment pera pendre part en la vetllada inaugural del Teatre d' infants, els notables aficionats En Joseph Ponsoda, En Anton Capell, y En Ramón Salvadó.

Aixís mateix s' ha ofert pera pintar les decoracions el novell escenograf en Juli Purroy.

Els donem per endavant mercés y esperém que la seva ajuda ens serà útil y profitosa.

■ ■

S'ha publicat y hem rebut l' interessant cartell dels Jochs Florals de Lleida, així com el del Concurs dramàtic organissat per la revista barcelonina «L' Escón».

Mancantnos espay en aquest nombre, y essent interessants abdos certámens. procurarémos donarne un extracte en el número de Febrer

A Barcelona, ha començat a publicar-se a primers d'any un interessant setmanari, titolat *Els Fol'ets*, y a Xereç de la Frontera un altre, ab el titol de *D. Periquito*, dedicats abdós a la jove-nalla.

Donem la mes afectuosa salutació a tan aixerits companys, quins propó its son enterament els mateixos que 'ls nostres.

Junt ab el present número, encaixém una fulla impressa pera solicitar l' admisió, com a soci, en nostra societat pera 'l foment del Teatre d' Infants.

Pera omplirla, cal solsament posarhi el nom, domicili y calitat de soci en que 's desitja ingressar manifestant, en cas d' esser de protector, la quota mensual que 's desitja satisfer.

En l' article *Contestant demandes* d'aquest nombre se detallen les classes de socis y quotes que satisfan.

Aquestes fulles, un cop plenes, podén depositar-se en el nostre bussó, o entregarles en la Direcció de nostra Revista, carrer major, 35

Dels Srs. mestres esperém se servirán repartir les que se 'ls hi enviïn entre sos deixebles y recomanarlos hi ingressin, com ells mateixos, en nostra Associació.

Els nostres propagandistes poden passar a recullir les que 'ls siguin necessaries també a la Direcció. Ademés, aquestes fulles s' entreguen a tothom qui 'n demani en les mateixes cases hont s'entrega el Botlletí.

Tant de bö siguin satisfetes nostres aspiracions
y el bussó d' *El Teatre dels Infants* se trovi dia-
riament ple fins a curull.

N. del D. — En el nombre vinent anirá el «Consultor» y la «Correspondencia».

Número pera 'l sorteig dels
Presents de Reys que anun-
ciém en altre lloch d' aquest
periódich, en honor de nostres
llegidors.

397

Imp. JOVENTUT, Major, 92 (baixos) - Lleyda